יום ד', י"א באלול תשע"ב (29 באוגוסט)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

ואלה ימי השבוע ש-(י)היה...

*אתמול, יום שלישי, **י' באלול**, בשנת א'תרנ"ו* [-2104 – 1656(-)]

בזמן המבול, "וַיְהִי מִקֵּץ אַרְבָּעִים יוֹם וַיִּפְתַּח נֹחַ אֶת-חַלּוֹן הַתֵּבָה אֲשֶׁר עָשָׂה. וַיְשַׁלַּח אֶת-הָעֹרֵב וַיֵּצֵא יָצוֹא וָשׁוֹב עַד-יְבֹשֶׁת הַמַּיִם מֵעַל הָאָרֶץ." [בראשית ח' 6-7]
על המילים "יצוא ושוב", מלמד רש"י: הולך ומקיף סביבות התיבה, ולא הלך בשליחותו, שהיה (העורב) חושדו (חושד בנח) על בת זוגו, כמו ששנינו באגדת 'חלק' [מסכת סנהדרין קח:]

מוסיף ה,כלי יקר' על הפסוקים: "וַיָּחֶל עוֹד שִׁבְעַת יָמִים אֲחֵרִים וַיֹּסֶף שַׁלַּח אֶת-הַיּוֹנָה מִן-הַתֵּבָה. וַתָּבֹא אֵלָיו הַיּוֹנָה לְעֵת עֶרֶב וְהִנֵּה עֲלֵה-זַיִת טָרָף בְּפִיהָ וַיֵּדַע נֹחַ כִּי-קַלּוּ הַמַּיִם מֵעַל הָאָרֶץ." [שם שם 10-11] - ומה שפירש רש"י, אמרה היונה יהיו מזונותי מרורים כזית כו' - אין הפירוש שאמרה כך בפיה, כי היונה לא בעלת דברים היא מתמול שלשום. אלא שאנו מבינים ממה שהביאה למאכלה עלה זית מאכל מר מאד, וכי לא ידעה היונה שיש לה ארוחת תמיד על שלחנו של נח דבר יום ביומו? אלא ודאי שלכך בחרה במאכל מר זה לפי שהיה בידי שמים ולא בידי בשר ודם.

לקריאת מאמר מעניין על "**העורב, היונה ומה שביניהם**" – להקליק [כאן]

בעניין המבול והגורמים לכך, אנו מוצאים קשר עם פרשת "**כי תצא**" שאותה נקרא בתורה בשבת הקרובה: "כִּי תָבֹא בְּכֶרֶם רֵעֶךָ וְאָכַלְתָּ עֲנָבִים כְּנַפְשְׁךָ שָׂבְעֶךָ וְאֶל-כֶּלְיְךָ לֹא תִתֵּן." [דברים כ"ג 25] הן לדעת התלמוד הבבלי [בבא מציעא פז:] והן לדעת התלמוד הירושלמי [מעשרות ב' ד.], אין המדובר כאן בסתם אדם, העובר בכרם רעהו, אלא "בפועל הכתוב מדבר". אלא שהירושלמי מוסיף ומדקדק מהמילים "כנפשך שובעך" מהי הדרך הנאותה לאכילה: "שובעך" – "מלמד שלא יהא אוכל ומקיא" ו"מלמד שלא יהא מקלף בתאנים וממצמץ בענבים". התלמוד הירושלמי מזהיר את הפועל לבל ינצל את שפע הפרי שלפניו ויאכל אכילה גסה עד שיקיא, או ינהג כאיסטניס (=אדם רגיש במיוחד) הבוחל בקליפה ואוכל רק את תוך הפרי. באכילה מעין זו יש גזל כלפי בעל

"כִּי לֹא-יִטֹּשׁ ה' עַמּוֹ וְנַחֲלָתוֹ לֹא יַעֲזֹב." [תהלים צ"ד 14]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **רביעי**
בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום טוב ונעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש ל**פדיון נפשם** של נעדרי וכלואי ישראל, ורפואתם השלמה של **יעקב זאב בן נחמה** ו**ליעל בת אסתר** בתוך שאר חולי ישראל

יום ד', י"א באלול תשע"ב (29 באוגוסט)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

הבית, ביזיון לפירות, ואף זלזול הפועל בכבודו שלו. ומסיים הירושלמי, דווקא לאחר שדקדק בהלכות גזל: "ר' שמעון בר יוחאי אומר – גדולה מלאכה! שהרי לא חרב דור המבול אלא מפני הגזל. וכאן, פועל עושה במלאכתו ואוכל, ופטור מן הגזל."
[ר' א. בלס, ב"מעט מן האור"]

=-=-=-=-=-=-=-=-=-=-=-=-=-=-=

שלחן ערוך
סמור חושן המשפט הנקרא בית יוסף

שלחן ערוך
סמור חושן המשפט הנקרא בית יוסף

*היום, יום רביעי, **י"א באלול**, בשנת ה'ש"ב* [1542-5302] – ***השלים ר' יוסף קארו** את פירושו על ה"טורים" - **"בית יוסף"**.*

הגדול שברבני המאה ה-16, היה יוסף בן אפרים קארו (1488-1575). יליד ספרד היה ובשנה הרביעית לחייו יצא עם הגולה. לאחר נדודים רבים, נושבו אבותיו בתורכיה האירופית, ויוסף למד בשקידה רבה בסלוניקי, באדריאנופול, ובניקופול. בשנת 1522 ניגש למפעל אדיר: לבדוק את כל ההלכה הרבנית על-פי מקורותיה ולסדר אותה מחדש. עשרים שנים רצופות עבד קארו בבניין גדול זה, שנגמר רק בארץ-ישראל. קארו, שבא לצפת בשנת 1535, השלים את עבודתו, ה-"בית יוסף", היום בשנת 1542, לפני 470 שנה.

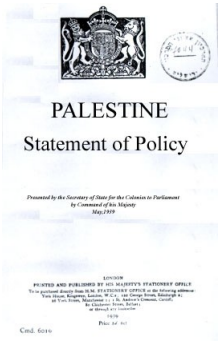
אולם, צורה זו של חקירה ביסוד הדינים, הנוחה לחכמים, לא היתה מסוגלת לשימוש העם. העם זקוק היה לספר חוקים שוה לכל נפש, המקיף את החיים היהודיים בכל היבטיו, שבו ניתנים הדינים לא בצורת הלכות ללימוד, אלא בהלכות פסוקות, הלכה למעשה. לתכלית זו, עיבד ר' קארו את "בית יוסף" הענקי שלו, והוציא ממנו את החלק המעשי, והשמיט את החקירה. כך קם קובץ שלם של דיני איסור והיתר והנהגות היחיד והציבור, ונקרא שמו "**שלחן ערוך**". בסדר חלקיו ופרקיו, דומה ספר זה לספר ה"טורים", אבל הרצאת הדינים יותר קצרה ומדוייקת. ב"שלחן ערוך", הגיעה הרבנות המעשית למרום התפתחותה. זהו סיום שרשרת ארוכה של פוסקים מימי הרמב"ם עד המאה ה-16, כ-400 שנה.
[ב"ה יום-יום /דברי ימי עם עולם – דובנוב]

=-=-=-=-=-=-=-=-=-=-=-=-=-=-=

"כִּי לֹא-יִטֹּשׁ ה' עַמּוֹ וְנַחֲלָתוֹ לֹא יַעֲזֹב." [תהלים צ"ד 14]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **רביעי**
בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום טוב ונעים לכל בית ישראל!
הדף מוקדש ל**פדיון נפשם** של נעדרי וכלואי ישראל, ורפואתם השלמה של **יעקב זאב בן נחמה** ו**ליעל בת אסתר** בתוך שאר חולי ישראל

יום ד', י"א באלול תשע"ב (29 באוגוסט)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

PALESTINE
Statement of Policy

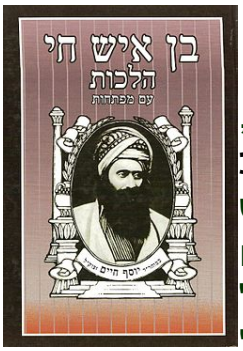
*מחר, יום חמישי, **י"ב באלול**, בשנת ה'תר"פ* [1920-5680], ***פרסמה** היום ממשלת ארץ-ישראל [המנדטורי] **את פקודת-ההגירה הראשונה**. נקבעה בה מכסת עלייה של 16,500 עולים למשך שנה. זו היתה הראשונה בקביעת מדיניות המנדט הבריטי בארץ-ישראל להגביל את עלייתם של יהודים לארץ. למשך 20 השנים הבאות, בשרשרת של החלטות שנקראו "הספר הלבן", מדיניות הממשל הבריטי צמצמה את הסיכוי שיהודי העולם יזכו לבנות בארצנו הקדושה את הבית הלאומי שהובטח בהצהרת בלפור.*

[כרונולוגיה]

"הספר הלבן" הוא כינוי לדו"ח של ממשלת בריטניה ובו החלטות שנגעו להתיישבות יהודים בארץ-ישראל ולהגבלה על עליית יהודים לארץ בתקופת המנדט הבריטי (1920 - 1948). לדו"ח הייתה עטיפה בצבע לבן - ומכאן שמו. במשך 28 שנות המנדט הבריטי התפרסמו **שישה** "ספרים לבנים": **הספר הלבן הראשון** התפרסם בשנת תרפ"ב – 1922, ובו נאמר כי השלטון הבריטי אינו מתכוון להפוך את ארץ-ישראל לארץ יהודית, וכי העלייה לארץ תימשך אך תוגבל על פי "כושר הקליטה הכלכלי של הארץ." **הספר הלבן השני** (תר"ץ - 1930) הטיל הגבלות על הפעילות הציונית בארץ ישראל ושיקף מדיניות אנטי-ציונות...

להמשך הקריאה: [הספר הלבן]

=-=-=-=-=-=-=-=-=-=-=-=-=-=

*ביום ששי, **י"ג באלול**, בשנת ה'תרס"ט* [1909-5669] ***נפטר ה"בן איש חי"**,*

ר' יוסף חיים מבגדאד (1834 - 1909) היה פוסק הלכה ומקובל, פייטן ודרשן, **מנהיגה של יהדות עיראק ואחד האישים הבולטים בקהילות המזרח בעת החדשה**. שמו השני - "בן איש חי" - הוא כשם ספרו המפורסם ביותר, המשמש עד ימינו ספר הלכה מרכזי בקהילות יהודי עיראק, פרס וכורדיסטן. ברבות השנים התעוררה התנגדות לגישתו ההלכתית, ובאה הדרישה "להחזיר עֲטָרָה ליושנה" ולהכפיף את המנהגים וההלכות לפסיקתו של יוסף קארו. יצירתו הענפה של ר' יוסף חיים מקיפה את כל תחומי היהדות: הלכה וקבלה, ספרי שו"ת ודרשות, משלים ופתגמים, תפילות וסגולות וכן פיוטים רבים לשבת ולמועדים. הוא כתב עשרות ספרים, וכולם - פרט לאחד - נכתבו בעברית. ר' יוסף חיים נפטר בגיל 75 ונקבר בבית הקברות היהודי בבגדאד.

לקריאה נוספת: [הבן איש חי]

=-=-=-=-=-=-=-=-=-=-=-=-=-=

"כִּי לֹא-יִטֹּשׁ ה' עַמּוֹ וְנַחֲלָתוֹ לֹא יַעֲזֹב." [תהלים צ"ד 14]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **רביעי**
בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום טוב ונעים לכל בית ישראל!
הדף מוקדש ל**פדיון נפשם** של נעדרי וכלואי ישראל, ורפואתם השלמה של **יעקב זאב בן נחמה** ו**ליעל בת אסתר** בתוך שאר חולי ישראל

יום ד', י"א באלול תשע"ב (29 באוגוסט)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

*ביום שבת קודש, **י"ד באלול**, בשנת ה'תשכ"ו* [1966-5726], ***נחנך משכן הכנסת** (השני).*

טקס החנוכה נערך במעמד 47 נציגי הקהילות היהודיות בתפוצות ו-44 ראשי פרלמנטים בעולם, ובהשתתפות 5000 מוזמנים, נציגי כל שכבות העם ויישובי הארץ. נאמו בטקס ראש עיריית ירושלים, מר טדי **קולק**, יו"ר הפרלמנט האיסלנדי (הפרלמנט העתיק ביותר בעולם), יו"ר הכנסת קדיש **לוז**, רה"מ לוי **אשכול**, ונשיא המדינה מר זלמן **שז"ר**. ח"כ דוד **בן-גוריון** החרים (!?) את האירוע.
בסיום הטקס הודלקה המשואה, ובעקבותיה נדלקו משואות על הרי ירושלים מסביב למשכן ועל כל ההרים ברחבי הארץ, לבשר את בשורת החג. [ישראל 50]

...

"... לבסוף הוחלט ב-1955 שמן הראוי שהמשכן יהיה לצד קריית הממשלה, במקומו הנוכחי, ולא בתוכה, וזאת כדי לסמל את הפרדת הרשויות ומשיקולים של סדרי תנועה, גישה של הציבור הרחב למבנה ושעות העבודה של הכנסת. ב-25 ביולי 1956 הוכרזה תחרות לבניית המשכן, אבל בשל העובדה שלא היה מימון לבנייה, רוב האדריכלים בישראל לא נגשו לתחרות. ב-24 ביולי 1957 פורסם שבתחרות זכתה תוכניתו של האדריכל יוסף קלרויין. תשעה ימים לפני כן נודע שהברון ג'יימס דה **רוטשילד** הוריש סכום של 1.25 מיליון לירות שטרלינג (6 מיליון לירות ישראליות) למימון הבנייה.

חבר השופטים נימק את החלטתו:

'[הבניין] מבטא יפה ומשרת את ייעודו המיוחד על ידי העמדתו על רמה בעלת ממדים לא מוגזמים... ועל ידי הופעה אצילה של גוף הבניין מכל הצדדים... השימוש ברמזים קלסיים בקומפוזיציה הארכיטקטונית מעניק לבניין את הסגולה לעודד יראת כבוד לכל המתקרב אליו.'
– החלטת חבר השופטים, 24 ביולי 1957 [לפני 55 שנה]

תוצאות התחרות עוררו סערה בקרב אדריכלים בישראל. העיתונאי אורי אבנרי פרסם בשבועון 'העולם הזה' כתבה שטענה כי בפרסום תוצאות התחרות יש חשד לפרוטקציה ולשיפוט לקוי. בישיבה שערך הוועד הארצי של איגוד הארכיטקטים הוחלט לפעול כנגד הקמת משכן הכנסת לפי התוכנית שנבחרה. יושב ראש הכנסת יוסף **שפרינצק** הורה להקים ועדת מומחים, אשר פסקה לבסוף לטובת התוכנית הזוכה בתחרות.

אבן הפינה הונחה ב־14 באוקטובר 1958 [ר"ח חשון] במעמד נשיא המדינה יצחק **בן צבי**, ואלמנת התורם, הברונית דורותי **רוטשילד**. אולם הן התוכנית עצמה, והן עצם זכייתו של קלרויין נותרו שנויות במחלוקת, ולכן בתהליך התכנון שותפו אדריכלים נוספים, בהם דב כרמי ובנו רם. הערכת התקציב הראשונה עמדה על כ-9 מיליון ל"י, אולם התקציב הסופי עמד על למעלה מ-20 מיליון ל"י. ... ב-22 באוגוסט 1966 **הועבר הבניין באופן רשמי** מידי הממונה על מע"צ, שר העבודה יגאל אלון, לידי יושב ראש הכנסת, חבר הכנסת קדיש לוז.

"כִּי לֹא-יִטֹּשׁ ה' עַמּוֹ וְנַחֲלָתוֹ לֹא יַעֲזֹב." [תהלים צ"ד 14]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **רביעי**
בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום טוב ונעים לכל בית ישראל!
הדף מוקדש ל**פדיון נפשם** של נעדרי וכלואי ישראל, ורפואתם השלמה של **יעקב זאב בן נחמה** ו**ליעל בת אסתר** בתוך שאר חולי ישראל

בס"ד "הדף השבועי/היומי לתולדותינו"

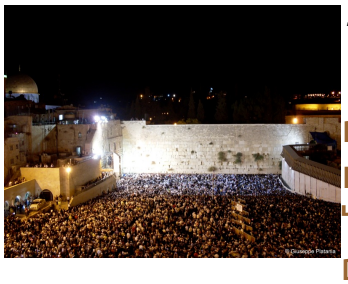
יום ד', י"א באלול תשע"ב (29 באוגוסט)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

חנוכת משכן הכנסת לוותה בשורה ארוכה של אירועים שהחלו ביום שני, 29 באוגוסט 1966... "

לקריאה נוספת: [משכן הכנסת]

=-=-=-=-=-=-=-=-=-=-=-=-=-=-=

*ביום ראשון, **ט"ו באלול**, מחצית חודש אלול, חודש הרחמים והסליחות. אחד ממאפייני חודש זה, בעולם הישיבות, הוא "**זמן אלול**".*

בעולם הישיבות, זמן אלול (נהגה במלעיל) הוא אחד משלושת הזמנים הנהוגים ברוב סוגי הישיבות בימינו. בישיבות הגדולות שבאירופה היו נהוגים שני "זמנים" בלבד במחזור השנה, **חורף** ו**קיץ**, אך בארץ-ישראל חודש גם "**זמן אלול**". "זמן" זה נמשך על פני 39 הימים המקדימים לבואם של הימים הנוראים, הוא מלווה במתח נפשי רב ועבודה רוחנית, והוא הקצר בין שלושת ה"זמנים".

יחודו של "זמן" זה נעוץ בכך שהוא מוקדש **לעשיית תשובה**, ולעבודה רוחנית מיוחדת לקראת בואם של הימים הנוראים. הדבר מתבטא באופנים שונים: לעתים בהתארכות סדר מוסר, ולימוד ספרים אחרים במקום ספרי המוסר השגרתיים, כדוגמת '**שערי תשובה**' של רבנו **יונה**, ריבוי שיחות מוסר מצד המשגיח והתחזקות של התלמידים בינם לבין עצמם. יש שנוהגים לא לצאת מהישיבה לאורך כל הזמן, כדי להימנע מהשפעות העולם שבחוץ, ולמעט באכילה, שינה וביטול תורה. תענית דיבור נפוצה אף היא בחודש אלול.
הנחת המוצא של תלמידי הישיבות היא כי כולם פושעים בדברים רבים, כולל הצדיקים ביותר, ועל כן אין מי שלא צריך לחוש פחד לאורך כל חודש אלול מפני הימים הנוראים - ימי הדין. כפי שכותב הרב אליהו **דסלר**: "מה מצבנו? מי שירצה להכיר את האמת ידע ויווכח שהנו פושע בכל רגע, פושע בכל נקודה, והגרוע ביותר - שלא ידע מזה כלל." [מכתב מאליהו, כרך ב', עמ' 54]

יסודו של "זמן" זה אינו בהמצאה ישיבתית, וגם ביהדות הכללית חודש אלול מוקדש לשיבה בתשובה ולאמירת סליחות לקראת הימים הנוראים. אך בישיבות, בעיקר בעקבות תנועת המוסר, הדגישו "זמן" זה באופן מיוחד. הרב יחזקאל **לוינשטיין** מעיד: "בלומדי בישיבת לומז'ה היו בימי אלול מתכנסים הנערים לפני תפילת מעריב במוצש"ק בחדר חשוך, ור' דוד טביל מתלמידי רבי ישראל סלנטר היה מדבר דברי התעוררות ומסיימים בתפילת "השיבנו", וכולם היו פורצים בבכי מר מפחד יום הדין." [אור יחזקאל, עמ' פ"ג]
גם בימינו הדבר נכון, אם כי בצורה פחות דרמטית: "האווירה של אלול היא אווירה של ערב משפט... עכשיו, ערב המשפט, יש אווירה לחוצה; אנשים מסתובבים עם פרצופים רציניים. אם

"כִּי לֹא-יִטֹּשׁ ה' עַמּוֹ וְנַחֲלָתוֹ לֹא יַעֲזֹב." [תהלים צ"ד 14]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **רביעי**
בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום טוב ונעים לכל בית ישראל!
הדף מוקדש ל**פדיון נפשם** של נעדרי וכלואי ישראל, ורפואתם השלמה של **יעקב זאב בן נחמה** ו**ליעל בת אסתר** בתוך שאר חולי ישראל

יום ד', י"א באלול תשע"ב (29 באוגוסט)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

מישהו אומר בשולחן בחדר האוכל משהו שנשמע כמו התחלה של לשון הרע, מיד יזכירו לו כולם: 'אלול, אלול'. בכלל, משתדלים לקצר בארוחות ולדבר בהן כמה שיותר בדברי תורה." ...

לקריאה נוספת: [זמן אלול]

=-=-=-=-=-=-=-=-=-=-=-=-=-=

*ביום שני, **ט"ז באלול**, בשנת ה'תשס"ב* [2002-5762] ***נפטר שמעון ויזנטל** – ניצול שואה צייד נאצים.*

"כשההיסטוריה תביט אחורה, אני רוצה שאנשים ידעו שהנאצים לא היו יכולים להרוג מיליוני בני אדם מבלי להיענש", אמר וינזטל.

בסיום מלחמת העולם השנייה, נסע ויזנטל לנירנברג שבגרמניה כדי לעיין במסמכים הרבים שנכתבו במשך שנות המלחמה. מטרתו היתה לגלות עדויות ועקבות שיובילו אל הפושעים הנאציים.

תחילה, עבד במחלקה לחקר פשעי מלחמה של הצבא האמריקני. לאחר מכן הקים באוסטריה את "**המרכז לתיעוד היסטורי יהודי**". בשנת 1977 הוקם בלוס אנג'לס הארגון "מרכז שמעון ויזנטל". במשך שנות עבודתו היה שותף ויזנטל להבאה לדין של יותר מ־1000 פושעי מלחמה נאצים ובהם:

- **אדולף אייכמן** – קצין בכיר באֶס־אֶס, שהיה אחראי לגירוש יהודי אירופה למחנות הריכוז וההשמדה. אייכמן הועמד לדין בישראל והוצא להורג.
- **פרנץ שטנגל** – מפקד מחנות ההשמדה טרבלינקה וסוביבור. שטנגל הועמד לדין בגרמניה ונידון למאסר עולם.
- השוטר האוסטרי **קרל סילברבר**, אשר לפי הערכה היה אחראי למעצרה של אנה **פרנק**.

כל חייו הצטער ויזנטל על שלא הצליח להביא ללכידתו של יוזף **מנגלה**, שמת במקום מחבואו בדרום אמריקה.

בשנים האחרונות לחייו הזהיר ויזנטל שאין להשוות את השואה לפשעי מלחמה אחרים. "אנו חיים בזמן של זלזול במילה 'שואה'. מה שאירע ליהודים לא ניתן להשוואה עם יתר הפשעים. לכל יהודי היה גזר דין מוות בלא תאריך", אמר ויזנטל.

במהלך חייו קיבל ויזנטל אותות הוקרה ממדינות רבות, ובהן אוסטריה, ותואר אבירות של כבוד מאליזבת השנייה, מלכת אנגליה, בהוקרה על מפעל חייו למען האנושות.

לפני שנתיים סיים את שנות עבודתו בהבאת הפושעים הנאציים לדין, וכך סיכם את חייו הארוכים:

"כִּי לֹא-יִטֹּשׁ ה' עַמּוֹ וְנַחֲלָתוֹ לֹא יַעֲזֹב." [תהלים צ"ד 14]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **רביעי**
בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום טוב ונעים לכל בית ישראל!
הדף מוקדש ל**פדיון נפשם** של נעדרי וכלואי ישראל, ורפואתם השלמה של **יעקב זאב בן נחמה** ו**ליעל בת אסתר** בתוך שאר חולי ישראל

בס"ד "הדף השבועי/היומי לתולדותינו"

יום ד', י"א באלול תשע"ב (29 באוגוסט)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

"סיימתי את עבודתי... מצאתי את רוצחי ההמונים אותם חיפשתי וחייתי אחרי מותם".

לקריאה נוספת: [שמעון ויזנטל]

=-=-=-=-=-=-=-=-=-=-=-=-=-=

*ביום שלישי, **י"ז באלול**, יום גורלי ליהודים...*

בשנת ב'תמ"ט [1311-2449(-)], ***מתו המרגלים שהוציאו דיבה רעה על הארץ***: "וַיָּמֻתוּ הָאֲנָשִׁים מוֹצְאֵי דִבַּת-הָאָרֶץ רָעָה--בַּמַּגֵּפָה לִפְנֵי ה'." [במדבר י"ד 37]

מהו "לפני ה'"? שהם מתו באותה מיתה הראויה להם לפי מידותיו של הקב"ה, שהוא מודד מידה כנגד מידה. הם חטאו בלשון ולקו בלשון – שנשתרבבה לשונם עד טבורם והיו תולעים יוצאים מלשונם ונכנסים לטבורם, מטבורם ונכנסים ללשונם. וזהו שנאמר: 'במגפה' (ה'בית' פתוחה, שהפתח במקום ה"א הידיעה), ולא נאמר: 'במגפה' (עם שווא תחת ה'בית') – המגפה הראויה להם לפי חטאם. והאריך להם הקב"ה אפו 40 יום (שהם חטאו ב-ח' באב ונענשו ב-י"ז באלול) כנגד 40 יום שהם תרו את הארץ. ואמרו רבותינו: "אמר רבי אלעזר בן פרטא – בוא וראה כמה גדול כח (עונשה) של לשון הרע. מנלן? מהמרגלים. ומה המוציא שם רע על עצים ואבנים – כך. המוציא שם רע על חבירו – על אחת כמה וכמה!" [ספר התודעה]

אלפי שנים לאחר מכן, ביום זה **י"ז באלול**, **הונהגו** בגרמניה "**חוקי נירנברג**" המפלים לרעה את יהודי גרמניה ושוללים את אזרחותם.

בגרמניה נחקקו חוקי נירנברג הקובעים את ההבדלים בין האריים והלא-אריים. בין היתר נשללת האזרחות מיהודים המוגדרים על-פי חוקים אלה כאדם שיש לו לפחות סב אחד יהודי. שני חוקי יסוד שפורסמו ב 15-בספטמבר 1935 היו בסיס חוקי להמשך סילוקם של היהודים מכל תחומי החיים בגרמניה ולקידום המדיניות האנטי-יהודית...

ובאותו יום **י"ז באלול** 5 שנים לאחר מכן, בשנת תרצ"ט [1939-5699], **פרצה מלחמת העולם השניה** עם פלישת גרמניה לפולין במבצע שנקרא "blitzkrieg" (=מלחמת בזק). כעבור יומיים, הכריזו בריטניה וצרפת מלחמה על גרמניה. ליוו 6 שנות המלחמה שנות **שואה וחורבן ליהודי אירופה**, ובסיומה החלה שארית הפליטה להגיע ארצה...

לקריאה/לצפיה נוספת: [יהודי גרמניה]

§§§§§§§§§§§§§§§§§§§§§§§§§§§§

"כִּי לֹא-יִטֹּשׁ ה' עַמּוֹ וְנַחֲלָתוֹ לֹא יַעֲזֹב." [תהלים צ"ד 14]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **רביעי**
בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום טוב ונעים לכל בית ישראל!
הדף מוקדש ל**פדיון נפשם** של נעדרי וכלואי ישראל, ורפואתם השלמה של **יעקב זאב בן נחמה** ו**ליעל בת אסתר** בתוך שאר חולי ישראל

יום ד', י"א באלול תשע"ב (29 באוגוסט)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

ומפרשת השבוע, פר' "**כי-תצא**":
"כִּי תִבְנֶה בַּיִת חָדָשׁ וְעָשִׂיתָ מַעֲקֶה לְגַגֶּךָ וְלֹא-תָשִׂים דָּמִים בְּבֵיתֶךָ כִּי-יִפֹּל הַנֹּפֵל מִמֶּנּוּ."
לכאורה, התוצאה "וְלֹא-תָשִׂים דָּמִים בְּבֵיתֶךָ" אינה מתאימה לתחילת הכתוב, שצריך לעשות מעקה **לגג**, ויותר נכון לכאורה היה לומר: "וְלֹא-תָשִׂים דָּמִים בְּחצריךָ" וכד', כלומר נפילה כלפי חוץ, כי הנופל מהגג נופל לכיוון חוץ הבית ולא לתוכו, ואם כן צריך להבין למה התכוון הכתוב באומרו: "וְלֹא-תָשִׂים דָּמִים בְּבֵיתֶךָ"?

העניין יתבאר על פי ה***מעשה*** הבא:
פעם הביאו במתנה להרב הקדוש **רמ"מ מרימינוב** שלחן טוב ויקר מאד, ובנו, ילד קטן, הסתובב ורץ סביב השלחן יחד עם עוד ילד קטן מהשכנים לשם שחוק ושעשוע כדרך הילדים. כשהילד השני רק אחר בן הצדיק, נקף ראשו באחד מקצוות השלחן והתחיל לבכות: "ראשי, ראשי"! אמנם מיד התחיל שוב לצחוק, אבל הצדיק אמר תיכף להסיר מכשול מקרב ביתו, מאחר וילד מילדי ישראל נתקל בו, וציווה לחתוך את קצוות השלחן היקר.
למדים אנחנו שצריך אדם להיזהר מהיזק המצוי אפילו בתוך ביתו, ולא רק מהיזק חיצוני אשר בגגו וכדומה. וזהו שאמר הכתוב: "וְלֹא-תָשִׂים דָּמִים בְּבֵיתֶךָ" – דהיינו, אפילו בתוך ביתך. ונמצא שסיום הכתוב הוא ריבוי של המצוה, ולא תוצאתו... [ע' ב'חזקוני' כאן] ['תורה וחיים' – ס. דברים]

ובזווית אישית – **מעקה** זה דבר טוב בכל מקום... מהתמונה הנ"ל רואים איך הוא הציל ב"ה את חיי הנוסעים במכונית. אילולא המעקה, האוטו היה יכול להידרדר לתוך תהום...
==========

בברכת שבוע טוב ושבת שלום ומבורך לכל משפחת קוראי ה**דף** ☺,
ברכה ומרדכי

"כִּי לֹא-יִטֹּשׁ ה' עַמּוֹ וְנַחֲלָתוֹ לֹא יַעֲזֹב." [תהלים צ"ד 14]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **רביעי**
בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום טוב ונעים לכל בית ישראל!
הדף מוקדש ל**פדיון נפשם** של נעדרי וכלואי ישראל, ורפואתם השלמה של **יעקב זאב בן נחמה** ו**ליעל בת אסתר** בתוך שאר חולי ישראל